

De Standaard 10 april 2007

Scheeftrekkingen in ziektekosten bijna weg

De grote communautaire verschillen in de ziektekostenuitgaven zijn bijna verdwenen. In de invaliditeitsuitkeringen zijn ze nog altijd hoog.

Van onze redacteurs

Guy Tegenbos, Bénédicte Vaes en Ricardo Gutiérrez

Zowat vijftien jaar nadat ze een emotioneel politiek strijdpunt waren geworden, zijn de grote verschillen in de ziektekostenuitgaven tussen de drie gewesten bijna verdwenen: ze bedragen nog enkele procentpunten. Dat blijkt uit de nieuwste cijfers van de ziekteverzekering die *De Standaard* en *Le Soir* konden inkijken.

Een Waal kostte in 2005 nog 46 euro of 3 procent meer aan de ziektekostenverzekering dan een Vlaming, een Brusselaar nog 8 euro (minder dan een procent). De transfers van Vlaanderen naar Wallonië en Brussel zijn daarmee gedaald tot 150 miljoen euro per jaar.

Het surplus dat Brussel opnam, is stelselmatig gedaald: van 137 euro per hoofd per jaar meer (1999) tot 8 euro (2005).

Het Waalse surplus daalde tot 2003 (19 euro) maar steeg nadien weer (46 euro in 2005).

De Vlaamse woordvoerders zullen het feit dat de verschillen bijna zijn weggewerkt beschouwen als een overwinning, maar ze zullen alert blijven omdat de Waalse uitgaven na 2003 - „nà minister Frank Vandenbroucke dus" - weer gingen stijgen.

De Franstalige woordvoerders zullen beklemtonen dat er geen verschillen zijn, en zullen dit beschouwen als een bewijs van de goede wil en redelijkheid van de Franstaligen. Ze zullen besluiten dat er geen redenen meer zijn om over splitsing te spreken. De Vlamingen van hun kant zullen zeggen dat die redenen overeind blijven omdat responsabilisering tot meer efficiëntie leidt. Uit de cijfers valt overigens niet precies op te maken wat er gebeurd is: zijn de Waalse en Brusselse uitgaven afgeremd of hebben de Vlamingen hun cijfers opgedreven? In Vlaanderen is hier en daar te horen dat het werken met statistieken over het nationale gemiddelde, de prestaties aan Vlaamse zijde onnodig heeft opgedreven.

Het verdwijnen van de kloof in de totale uitgaven betekent niet dat de efficiëntie van de zorg is toegenomen. Voor aparte begrotingsposten blijven immers nog zeer grote verschillen bestaan. Voor het geneesmiddelenverbruik in ziekenhuizen zijn die vrij beperkt (6 procentpunten verschil tussen de hoogste en laagste) maar voor de geneesmiddelen gekocht in de apotheek zit de Waal 16 procent hoger dan de Vlaming.

De Waal raadpleegt ook 16 procent meer specialisten dan de Vlaming en de Brusselaar 11 procent meer. De Waalse artsen hebben 20 procent meer klinische biologie en radiologie nodig om diagnoses te maken dan Vlaamse artsen.

Voor implantaten staat Vlaanderen op kop, met 30 tot 40 procent meer dan Wallonië en Brussel. Voor rusthuizen en thuisverzorging ook: 4 procent meer dan Wallonië en 16 procent meer dan Brussel.

De Brusselaars gebruiken 7 procent meer nierdialyses.

Dat alles gaat over de terugbetaling van de ziektekosten. Voor het tweede belangrijke deel van de uitgaven van de ziekteverzekering, de inkomensuitkeringen bij ziekte- en invaliditeit, is er niet veel veranderd. Bij de werknemers tellen Wallonië en Brussel een kwart meer invaliden dan Vlaanderen. Bij de zelfstandigen telt Wallonië zowat een kwart meer invaliden dan Brussel en Vlaanderen. De cijfers stijgen overal, maar iets sterker in Vlaanderen. Vroeger onderzoek wees uit dat de stijging vooral met de vergrijzing te maken heeft.